

2018. november 15. - **A visszaemlékezések idejét éljük ebben az évben október–november hónapokban.**

Száz évvel ezelőtt összeomlott Közép-Európa négy éven át tartó védekező háborúja. Döntő tényező volt a friss amerikai katonai megjelenés 1917-ben, de az ami 1918 őszén bekövetkezett a védekezés terén, amikor ellenség még nem hatolt mélyen Közép-Európa területére, annak fővárosaiban omlott össze a védekezés szelleme. Nem a fegyverek győzték le a védekezők fegyveres ellenállását, hanem az ellenség politikai bomlasztó tevékenysége ingatta meg a védekezés értelmébe vetett hitet. Új világrendet hirdetett, és örök békét ígért olyankor, amikor a védekezésnek csak egyetlen módja volt, a fegyveres ellenállás.

Valóban új korszak kezdődött 1918-ban Európában, és az ami létrejött, csak a négyéves pusztító háború által valósulhatott meg. Mi volt a legfeltűnőbb változás, amit a győztesek elkövettek?

A XIX. század ipari forradalma felvirágoztatta a nagyobb területű országokat, mert a nagy térség, a nyersanyagbőség, a népesedés, a méretes gazdálkodás feltételei adottak voltak a tőkés vállalkozói szisztéma számára.

Ilyen adottságok mellett elsőként az Amerikai Egyesült Államok indult gyors fejlődésnek. Követték azt a nyugat-európai országok, amelyek tengeren túli területekkel növelték gazdasági bázisukat.

Követve ezt a gondolatmenetet, Közép-Európa és Kelet-Európa akkori ipari kapitalista fellendülésének alapja a terjedelmes gazdasági egységet képező három monarchia volt: a Német Birodalom, Osztrák–Magyar Birodalom és Orosz Birodalom. Lehet ellenvetéseket tenni olyan alapon, hogy ezeken az egységeken belül milyen volt a népi elemek élete, hogy például Lengyelország nem is létezett, hogy a magyarok a 48-as trikolt tűzték kabátjukra, de ezek a gazdasági egységek érvényesülési lehetősége nagy ígélet volt Európa számára, azt nem lehet elvitatni.

Nincs kitérő másutt keresni az Entente Cordiale felsorakozását Közép-Európa ellenében. A választ a négy éves tömeggyilkolás után kész tervként húzták ki az asztalfiókból, az ellenségeskedés talajából fölizott nacionalizmus új erőteréből sok apró állam kerekedett, aminek nyomában a túlságosak kevert népességű területen évszázadra biztosítva lett az összefogás „veszélye”.

A cári orosz birodalom külön kezelést kapott. A francia forradalom fertőzött talajából sokféle ideológia burjánzott az éppen fennálló társadalmi rend felbontására, és valami meseszerű újnak a létrehozására. Békeidőben nem lehet nagy változást létrehozni – megközelítve a másik végéről –, egy birodalom rendjének lerombolásához háborús rombolás szükséges. Meg forradalom. A revolúció fogalmát is a francia „forradalom” eszményesítette, aminek lényege: minden megengedett a cél érdekében.

Valamit még tisztába kell tenni. A háború költséges szórakozás. Ha a költségeket a hadviselés útjára lépő állam a folyó költségvetéséből akarná finanszírozni, el nem kezdené. A háború finanszírozása bankhitel által történik. Olyan háború, ami nem tetszik a bankvilágnak, soha nem jön létre. Minthogy háború valahol mindig van, ez ma már normális hitelüzleti gyakorlat.

Arról van tehát szó, hogy a cári Oroszországban forradalmi események sora – végül 1917-ben – döntötte meg a birodalom rendjét. A mese szerint a német bankok adták a pénzt a forradalmároknak, hogy Oroszország kiessen a hadviselésből. Lehetett ilyen is, de a szovjet állam ennek előtte is és utána is folyamatosan részesült bő anyagi ellátásban fennmaradása biztosítására, közismerten helyileg New York említésével.

Münchenben és Budapesten sikerült kommunista államhatalomra jutniuk egy időre nemzetellenes, galileista, liberalista, szabadkőműves jöttment elemeknek.

A húszas években a győztes hatalmak igyekeztek politikai és hatalmi szervezetekbe terelni az országokat. A Föld országainak összefogását szorgalmazó intézmények közül a Népszövetség volt az országok politikai vezetőit összefogó világszervezet, állítólagosan a béke megőrzésére, ami természetesen a győztesek által kialakított alárendeltségi helyzet állandósítására szolgált. Európa részére a szocialista internacionalista pártok alakította kormányok kaptak, élveztek nemzetközi elismertséget, míg például a kedvenc kisantant államok nacionalizmusa kiérdemelt kiváltság volt.

Az erőltetett nemzetközi kötelezettséggel való szembehelyezkedés természetes útja volt az országok részére gazdasági életük nemzeti keretben történő megfogalmazása. Elsődlegesen a pénzügyek hazai érdekű lebonyolításaként indult, de egyre inkább hasznos eredmények jelentkeztek a nemzetközi pénzintézetektől távolodás során. A szemlélet a politikai világnézet vonalán a nemzetköziség ellenében fogalmazódott meg.

Olaszországban fasizmusnak nevezték, a németek nemzeti szocializmus nevet adtak, annak kifejezésével, hogy a szocializmus eszmeiségét elfogadják, de az csak nemzeti keretben érvényesül a köz javára. Lehet bölcsekedni azon, hogy ez a szemlélet hova vezette ennek a két népes országnak a sorsát, a nemzetérdekű gazdálkodás gyors és látványos lendülettel elmosta az akkori Európában általános munkanélküliséget, befektetői pénztelenséget. A kommunizmussal ellentétben nem hirdetett harcot a tőke ellen. Csupán a bankok tevékenységét az állam szolgálatába állította.

Közben a Szovjetunió egyre erősödött, az Egyesült Államok elismerte a szovjet államot a nemzetközi közösség legális tagjaként. Ez 1932-ben történt, mindössze 13 év telt el, hogy egy újabb, még pusztítóbb háború után, Európa széttépetten, két Európán kívüli fegyveres hatalom katonai, gazdasági, ideológiai, pénzügyi igazgatás alá került, huzamos időre.

Mind ennek igazolását abban látták és láttatták, hogy Németország veszélyeztette a világbékét. Ami akkortól létrejött, annak biztosítékeként az adott helyzet Jaltában nemzetközi legalitást kapott.

Megkezdődött a 45 éven át tartó politikai színjáték, annak hidegháborús, koegzisztenciás és kooperációs szakaszaival.

A háború végeztével már értelmetlenül leszórt atombombás pusztításnak hosszantartó politikai hasznosítása a kialakuló bipoláris világhatalom társadalmi elfogadtatására szolgált: nem lehet megfékezni a kommunista hatalmat, mert minden ilyen kísérlet nukleáris veszedelmet hozhat a békés világra.

A kéthatalmi rendezés Európát kettéosztotta 1945-ben. Azt követően megindult az európai hódítók gyarmatvilágának felszámolása, ugyancsak elfelezési alapon, kommunista gerillák felszabadító háborúkat vívtak. Az Egyesült Államok politikájának nagy szerepe volt Vörös Kína létrejöttében. Politikai döntés volt Korea és Vietnam megfelezése – súlyos veszteségek árán azzal a tanulsággal, hogy az amerikai haderő képtelen, akár fejletlen országokat is megtisztítani a kommunizustól. El kell tehát fogadni a demokratikus világ és a kommunista világ együttműködését a jobb jövő érdekében.

Amikor a szovjet állam végülis összerogyott, Amerika, az új helyzetben, világhatalmi szerepének átszerelésére kényszerült. Nagy erővel igyekezett berendezkedni az immár nem szovjetállam Oroszországban, egyidejűleg és hasonlóan, mint tette a felszabadult közép-európai országokban.

Ami többé-kevésbé sikerült a szovjet állam esetében a nyugati bankvilágnak, az most az új, polgári orosz állam esetében elbukott. Putyin kivonta államát a tőkés világhatalom vonzóköréből. Ezért lett a liberalista nyugaton gyűlölt ellenség.

Ne ütközzünk meg a „tőkés világhatalom” kifejezésen, a háttérhatalom bankvilág létezéséről már olvashatunk másutt is. Ilyen létezéséről már akkor is megemlékeztem, amikor lesajnálták azokat, akik az „összeesküvés elméletek csapdájába kerültek”. 1977-ben írtam róla részletesen az Ausztráliai Magyarság szeptemberi számában New York Empire cím alatt. Ma is olvasható az Ilyen a Világ c. könyv 133. oldalán: www.magyarélet.net

A bipoláris világhatalomra épülendő Világállam ügye ismét megfeneklett. De ezt az elkötelezettség nem akarják tudomásul venni. 1945 óta folyamatosan dúlt háború több helyen is. Ezt kell folytatni.

Ha beütjük a keresőbe: 9/11 ömlik az információ a 2001. szeptember 11-én a New York-ban, felhőkarcolókon elkövetett porrá omlasztásról. Közel-keleti terroristák hipp-hopp beültek néhány utasszállító replógép vezető fülkéjébe, háborítatlanul célponthoz értek – bele a felhőkarcolóba. Azok szép komótosan fentről lefelé, szakaszonként ráomlottak az alatta lévőre, és így tovább. Porrá zúzódtak, a sokezer tonna vas és betontömeg füstté vált, csak némi törmelék maradt az irodaházból és benne dolgozókból. A merényletelmélet indokolás elfogadása politically correct.

Másnap az elnök meghirdette a Terrorizmus Elleni Háborút. Ami 17 éve folyik a Közel-kelet területein, anélkül hogy valami cél elérése mutatkozna. Eddig csak a pusztítás és a fegyverszállítás látszik folyamatosnak. És Európára kiható következményei.

Ha visszatekintünk az amerikai belpolitikára, gazdaságpolitikára, nagyhatalmi törekvéseire, kétes indítékú politikai vonalvezetésére, egyszerűen a dolgok menetére végig a huszadik században, feltűnő a folyamatosság és következetesség. Nincs megnyilatkozó politikai szándék a hazai rendszer ellenében, és soha nem volt lényeges változás a két nagy politikai párt le- vagy fellépése alkalmával. Mintha minden rendben menne. Ez a valójában egypártrendszer jobban működik, mint a kizárólagos. No persze néha megintik az elhajlókat, lelövik az elnököt is. Így szép és nyugodt az amerikai demokrácia.

Ilyen évszázad után nagy meglepetés volt a két évvel ezelőtti elnökválasztást megelőző kampány elszánt egymás elleni ellenséges viselkedés. A szembenállás hevülete azóta sem hűl, inkább hevül, soha nem tapasztalt belpolitikai feszültség jellemzi a helyzetet.

Zárjuk ki azt a feltételezést, hogy a bankár háttérhatalom ellenében valamiféle tőkeellenes irányzat lép színre. Donald Trump nagytőkés, üzleti tevékenysége banki együttműködéssel folyik. Mindamellet látszólag vérre megy a játék. Ismeretes az Izrael iránti és mindenképpen a zsidóság iránti elkötelezettség mindkét pártnál, csakúgy a szembenálló Hillary Clinton és Donald Trump esetében is.

A nézeteltérés lehet külpolitikai, lehet belpolitikai terepen, vagy mindkettőn. Az elnök nem szólt új irányról, de minthogy eléggé ismerjük a Bush–Clinton politikát kint is bent is, egyértelmű, hogy annak valamilyen eltakarítása került sorra. Ilyen szinten máris találkozunk reményeinkkel.

Lehet következtetni: a Világkormány ügye elakadt. Közel-keleten nem jött létre tiszta politikai képlet. Oroszország nem győzhető le katonailag amerikai és NATO erővel – és ha –, mit eredményezne. Európa és az orosz térség gazdasági összehangolása ma már érvényesülési igény mindkét fél részére.

Kelet-Európa, Közép-Európa politikai egységesítése nem sikerült. Népei visszavágnak a nemzeti függetlenség állapotába.

Nyugat-Európa a liberalista fertőzés áldozatává vált. Politikai szervezeteit, pártjait, teljes közlési médium állagát alkalmazotti kötelezettségi módra szerelték át, olyan erődítménnyé, ahova engedély nélkül belépni tilos.

Erre a képletre építette az amerikai liberálista hatalom az Európai Unió szervezetét.

Ma, amikor az amerikai elnök már nem szorgalmazza az EU országok fölötti központi liberalista kormányzatot, a brüsszei kreatura még mindig erőlteti. Liberálisabb a gazdájánál.

Ezt mutatja száz év láttelele.

Csapó Endre